

ISTENTISZTELET AZ OKTATÁSBAN

November 7., szombat délután

Amikor összegyűltök imádkozni és az Urat keresni, egyetlen célotok legyen, tisztességet tenni annak, akinek minden elvárása igazságos. Az Igében kinyilatkoztatott isteni akaratot betű szerint teljesíteni kell. Aki az Ő gyermekének vallja magát, annak életében láthatóvá kell váljon a kinyilatkoztatott igazság ereje. Éljük úgy, hogy szemünk folyamatosan Isten dicsőségére szegeződjön...

Álljatok szóba minden nap Istennel, hallgassátok, amikor így szól hozzátok: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11) Amint egyre több felelősségetek lesz az üzenet előrehaladása érdekében, úgy fognak gyarapodni a kísértések is. Amikor a műterhe nyomja lelketeket, szíveteket alázzátok meg Isten előtt. Végezzétek hűséggel a rátok eső részt, és legyetek kitartóak, mint olyanok, akiknek számot kell adniuk Isten előtt. Az Úr nem az ember ábrázatát nézi. Aki az igazságot cselekszi, az maga is igazságos. – *This Day With God*, 78. o.

Nem hangoztathatjuk eléggé az színpadias istentisztelet káros voltát, mert nincs olyan szó, mely megfelelően kifejezhetné az igaz istentisztelet áldásosságát. Amikor az emberek lélekből és értelemmel énekelnek, mennyei zenészek veszik át a dallamot, csatlakoznak a hálaadó énekhez. Aki megajándékozott minket a tehetséggel, mely képesít Isten munkatársaivá lennünk, elvárja szolgálótól hangjuk művelését, hogy közérthetőn tudjanak beszélni és énekelni. Nem harsogó éneklés való ide, hanem világos dallam, helyes kiejtés és érthető szavak. Mindenki szakítson időt a hangja művelésére, hogy tisztán és lágyan dicsőíthesse Istent, ne pedig harsogva és fülrepestő módon. Az éneklés képessége Isten ajándéka – használjuk azt Isten dicsőségére.

Összejöveteleinkre válasszunk ki néhány testvért, akik majd énekel dicsérik az Urat. Kísérjék az énekeket hozzáértő zenészek. Ne tilt-

suk ki a hangszereket munkánkból. Vezessük gondosan a szolgálatnak ezt az ágát, mert Isten dicsérete ez énekléssel. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 143–144. o.

Sokak gondolkodásában nem fűződik szentebb gondolat Isten házához, mint a legközönségesebb helyhez. Van, aki kalappal a fején, gyűrött, piszkos ruhában lép be az istentisztelet helyére. Nem gondol arra, hogy Istennel és a szent angyalokkal találkozik itt. Ezen a téren alapos változásra van szükség a gyülekezetekben. Fontos, hogy a lelkészek gondolkodása magasabb rendű legyen, és mutassanak példát. Elhanyagoltuk ezeket a kötelességeinket, s a nem megfelelő lelki hozzáállás, az áhítatos gondolkodás hiánya, a ruházat, a magaviselet miatt Isten gyakran elfordítja arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűltek össze.

Tanítsunk meg mindenkit ízlésesen, tisztán és rendesen öltözni, de arra is, hogy ne viseljenek külső díszeket, mert azok sem megfelelőek a szent helyen. Ne rendezzünk divatbemutatót, mert ez táplálja a tiszteletlenséget. Az emberek figyelmét gyakran felkeltik a különböző ruhadarabok, és olyan gondolatokat ébresztenek bennük, amelyeknek semmi keresnivalójuk a hívők szívében. Istenről gondolkodjunk, Őt keressük imádságainkban. Bármi, ami eltereli a figyelmet az ünnepélyes, szent szolgálatról, sérti Istent. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 498–499. o.

November 8., vasárnap – Mindenki imád valamit

Az Istenhez szóló imádsághoz a leborulás a megfelelő testhelyzet. Az imádságnak ezt a kifejezését követelték a három héber babiloni fogolytól... Ez a tett azonban egyedül Istent megillető hódolatot fejez ki, mert Ő a világ Fejedelme és a világegyetem Ura. A három ifjú megtagadta a bálvány előtti tisztességtévést, annak ellenére, hogy az tiszta aranyból készült. Ha mégis engedtek volna a felszólításnak, akkor tulajdonképpen a babiloni király előtt borultak volna le. Mivel megtagadták a király parancsát, büntetést róttak ki rájuk, és tüzes kemencébe vetették őket. Azonban Krisztus személyesen megjelent közöttük, együtt járt velük a tűzben, és így nem esett semmi bántódásuk.

Mind a nyilvános, mind pedig a magánjelleű áhítaton kötelességünk meghajtani térdünket Isten előtt, amikor felküldjük hozzá kéré-

seinket. Ez a tettünk kifejezi Istentől való függőségünket. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 312. o.

A három héber ifjú arra hívatott, hogy a tüzes kemence előtt tegyen bizonyosságot Krisztusról. Az uralkodó megparancsolta, hogy hajoljanak meg az általa felállított arany állókép előtt, és azzal fenyegetőzött, hogy ha nem engedelmessé válnak, élve dobják be őket a tűzbe. A héberrek azonban így válaszoltak: „Nem szükség erre felelnünk néked. Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh, király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh, király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, melyet felállítottál, nem imádjuk.” (Dán 3:16–18)

Bizonyoságtévésüknek ára volt, hiszen az életük volt a tét... Ha Krisztusért át kell menned a tüzes kemencén, Jézus melletted lesz. „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ésa 43:2) – *Our High Calling*, 358. o.

A szombatnak, mint a teremtés emlékűnének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. A szombat tehát Isten imádásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napnak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni. Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

November 9., hétfő – „Hirdessék azokat fiaiknak”

Szülők, segítsetek gyermekeiteknek Jézust beleszólni az élményeikbe, tanítsátok meg őket Isten házának legmélyebb tiszteletére! Értessétek meg velük, hogy amikor az Úr házába lépnek, ilyen gondolatokkal lágyítsák meg és fegyelmezzék szívüket: „Isten jelenlétébe lépünk.

Gondolataink és indítékaink is legyenek tiszták. Ne legyünk büszkék, irigyek, féltékenyek, gonoszul gyanúsítók, gyűlölködők vagy álnok szívvűek, mert a szent Isten jelenlétébe érkezünk. Ez az a hely, ahol Isten találkozik népével. Itt áldja meg őket. A magasságos és szent, aki az örökkévalóságban lakik, Ő vizsgálja most szívemet, Ő olvas titkos gondolataimban, és látja tetteimet.”

Testvéreim, nem akartok-e elgondolkozni ezeken a dolgokon? Figyeljétek meg, hogyan viselkedtek Isten házában, és milyen erőfeszítésekkel igyekeztek tanítani és példát mutatni gyermekeiteknek, hogy ápolják az Isten háza iránti tiszteletet. Lelkészeiteket tartjátok felelősnek gyermekeitek üdvösségéért, de saját felelősségeketek nem érzitek. Pedig szülők vagytok és tanítók, s mint Ábrahámnak, meg kell parancsolnotok házatok népének magatok után, hogy tartsák meg az Úr rendeléseit. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 494. o.

Megváltónk nem biztatott senkit sem arra, hogy járjon kora rabbinikus iskoláiba, mert nem akarta, hogy lelküket megrontsák a szüntelenül hajtogatott: „azt mondják” vagy „azt mondták”. Miért magasztalnánk bölcsességként emberek megbízhatatlan szavait, amikor nagyobb és biztos bölcsesség áll rendelkezésünkre?

Nagy hatást tett rám az, amit az örökkévaló dolgokból és az emberi gyengeségből láttam, és munkámra is befolyással volt. Semmi dicsőretre vagy dicsőítésre méltót nem látok az emberben. Semmi okot a világi bölcsesség szerinti és az úgynevezett nagy emberek nézeteiben való bizalomra és e nézetek magasztalására. Hogyan lehetnek helyes fogalmaik Isten szándékairól és útjairól azoknak, akiknek nincs mennyei világosságuk? Vagy teljesen tagadják Istent, és nem vesznek tudomást létezéséről, vagy a saját véges fogalmaik szerint írják körül hatalmát.

Válasszuk inkább azt, hogy Istentől tanulunk, aki a mennyet és a földet teremtette; tőle, aki rendszerbe fogta az ég csillagait, és elrendelte a nap és a hold feladatát!

Helyes, ha az ifjúság úgy érzi, hogy a legmagasabb fokra kell fejleszteni értelmi képességeit. Ne akarjuk korlátozni azt a művelődést, aminek Isten nem szabott határt. De tudásunk nem ér semmit, ha nem hasznosítjuk azt Isten dicsőségére és az emberiség javára. – *A nagy Orvos lányomán*, 449. o.

November 10., kedd – Lélekben és igazságban

[Jézus] Arra vágyott, hogy hallgatójának gondolatait a külsőségek, a ceremóniák ügye, az ellentét kérdései fölé emelje. „Eljő az óra – mondotta – és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4:25–24)...

A beszélgetés során Jézus szavai mély hatást tettek az asszonyra. Sohasem hallott ilyen véleményt sem saját papjaitól, sem a zsidóktól. Amint addigi élete elvonult előtte, átérezte, hogy nagy szüksége van valamire. Rádöbrent, hogy lelke szomjazik, és ezt Sikár kútjainak vize sohasem csillapíthatja. Eddig semmi sem érte, ami ennyire ráébresztette volna magasabb rendű szükségleteire. Jézus meggyőzte arról, hogy olvas életének titkaiban, mégis barátjának érezte Őt, olyannak, aki szánja és szereti. Bár már jelenlétének tisztasága is ítélet volt bűnei felett, Jézus egy szóval sem vádolt, hanem kegyelméről beszélt, ami megújíthatja a lelket...

Amint az asszony meghallotta e szavakat, hit ébredt a szívében. Elfogadta a csodálatos kijelentést az isteni Tanító ajkáról. – *Jézus élete*, 189–190. o.

Krisztusnak a samáriai asszonnyal a Jákob kútjánál folytatott beszélgetése meghozta gyümölcsét. Miután az asszony Jézus szavait hallotta, azonnal befutott a városba az emberekhez, és így szólt hozzájuk: „Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?” Vele is mentek, hallották Jézus beszédét, és hittek benne. És mivel többet akartak hallani tőle, kérlelték, hogy maradjon náluk. Jézus náluk is maradt még két napig. „És sokkal többen hívének a maga beszédéért.” (Jn 4:29, 41)

Mikor tehát Jézus tanítványait elűzték Jeruzsálemből, közülük néhányan Samáriában találtak biztos menedéket. A samáriaiak örömmel fogadták az evangélium hírnökeit, és a megtért zsidók bőségesen arathattak azok között, akik egykor legelkeseredettebb ellenségeik voltak. – *Az apostolok története*, 106. o.

Isten szolgálói mindig, a legrövidebb idő alatt legyenek készek a szolgálatra. Testvéreim, óráról órára adódnak majd lehetőségek, hogy Istent szolgáljátok. Ezek az alkalmak állandóan jönnek és mennek.

Legyetek készen, hogy a legjobban kihasználhassátok őket. Lehet, hogy soha többé nem ismétlődik meg a lehetőség, hogy az élet Igéjét egy rászoruló léleknek szóljuk úgy, hogy az meghallgatásra találjon, ezért ne mondjátok: „Imádkozom érted, de nem érek rá – bocsáss meg nekem, kérlek.” Ne vesztésétek el az alkalmakat, hogy másokkal megismertessétek Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságát, mert egy elszalasztott alkalmat soha nem tudunk pótolni. – *Az evangélium szolgálói*, 195. o.

November 11., szerda – „A szentség ékességében”

Ha a Szentlélek dolgozik az elmében, eltűnik az embertársak közötti elégedetlenkedés és vádaskodás. A feddhetetlenség Napjának ragyogó sugarai bevilágítják az elme és a szív rejtekeit, s Istent imádvá többé nem teszünk különbséget szegény és gazdag, fehér vagy fekete között, mert az előítéletek eltűnnek. Ha Istenhez közeledünk, olyanok leszünk, mint egyetlen családhoz tartozó testvérek. Idegenek és vándorok vagyunk, egy jobb hon, a menny felé tartunk, ahol majd véget ér minden büszkeség, vád és önámítás. El lesz távolítva a lepel, és megláthatjuk az Urat a maga valóságában. Lehet, hogy imádságunk háza szerény, de Isten így is el fogja ismerni. Ha lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádjuk Őt, akkor ez a hely lesz számunkra a menny kapuja. Ha ismétелgetjük az Isten csodálatos közbelépései folytán kapott leckéket, és ha szívünk háláját imában és dicsőítésben fejezzük ki, akkor az angyalok segítenek minden emberi önzés eltávolításában. Velünk egyesülve adnak hálát és dicsőítik Istent, ezzel visszaverik Sátán erejét, eltávolítják a zúgolódást és a panaszkodást, s így Sátán teret veszít. – *In Heavenly Places*, 288. o.

Isten nem lakik kézzel készített templomokban, de megtisztelti jelenlétével népének összejöveleteit. Megígérte, hogy amikor közösen keresik Őt, beismerik bűneiket, és imádkoznak egymásért, Lelke által találkozik velük. De azoknak, akik istentiszteletre gyűlnek össze, minden gonoszságot le kell rakniuk. Ha nem lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádják Istent, semmi hasznuk nincs abból, ha összejönnek. Ilyenekről mondja az Úr: „Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem.” (Mt 15:8) Akik imádják Istent, azoknak „lélekben és igazságban” kell imádniuk, „mert

az Atya is ilyen imádókat keres magának” (Jn 4:23). – *Próféták és királyok*, 50. o.

A család szenthelye az otthon, az egyéné pedig a belső szoba vagy más nyugodt hely, ahol a legbensőségesebb módon tisztelheti Istent – a gyülekezet szenthelye azonban az imaház. Rendnek kell igazgatnia az istentisztelet helyét, idejét, lefolyását. Ne legyünk hanyagok és közömbösek semmivel kapcsolatban, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik. Ahhoz, hogy az ember a legmegfelelőbb módon dicsőítse Istent, gondolkodásának olyannak kell lennie, hogy éles különbséget teheszen szent és közönséges között. Akiknek nemes terveik, gondolataik és törekvéseik vannak, megerősítenek magukban minden gondolatot, amely Istenhez kapcsolódik. Boldogok, akiknek van szenthelyük, akár kicsiny, akár nagy, akár a hegyek barlangjában, akár a pusztában, akár pedig egyszerű faházban. Ha az a hely a legmegfelelőbb, legjobb, amit fel tudunk ajánlani az Úrnak, akkor jelenlétével szenteli meg, és szent lesz az a seregek Urának szemében. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 491. o.

November 12., csütörtök – Bálványimádás az oktatásban

Ne csökkentsük a helyes nevelés színvonalát, inkább sokkal magasabbra kell emelnünk, mint amilyen jelenlegi állapotában. Ne embereket magasztaljunk és imádjunk: Istent, az egyedül igaz, élő Istent illeti imádatunk és tiszteletünk. – *Evangelizálás*, 133. o.

Isten parancsolatainak emberi előírásokkal történő helyettesítése nem szűnt meg. Még a keresztényeknél is vannak olyan intézmények, szokások, melyeknek nincs szilárdabb alapjuk, mint az atyák hagyományai. Az ilyen, pusztán emberi tekintélyen nyugvó szokások helyettesítik az isteni rendeléseket. Az emberek ragaszkodnak hagyományaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlöletet táplálnak azok iránt, akik megpróbálják megmutatni nekik tévedésüket. Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és a Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, ami Jézus idejében megnyilvánult. Isten maradék népéről íratott meg: „Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyságtétele.” (Jel 12:17)

Ám „minden plánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik” (Mt 15:13). Az egyház úgynevezett atyáinak tekintélye helyett Isten azt parancsolja nekünk, hogy fogadjuk el az örök Atyának, az ég és föld Urának igéjét. Dávid így szólt: „Minden tanítómnál értelmesebb lettem, mert a te bizonyságaid az én gondolataim. Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra.” (Zsolt 119:99–100) Mindenki, aki behódol az emberi tekintélynek, egyházi szokásoknak vagy az ősök hagyományainak, figyeljen jól oda a Krisztus szavaiban hordozott figyelmeztetésre: „Hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:9) – *Jézus élete*, 398. o.

Azzal, hogy az embereket a második parancsolat megsértésére indította, Sátán az isteni Lényről alkotott eszméiket akarta lealjasítani. A negyedik parancsolat félredobásával pedig arra akarta indítani őket, hogy teljesen feledkezzenek meg Istenről. Azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak őt tiszteljék és imádják. Ezt a kívánalmát arra alapítja, hogy ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Így tárja ezt elénk a Biblia. Jeremiás próféta ezt mondja: „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király... Az istenek, akik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól! Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az eget az ő értelmével.” (Jer 10:10–12) A szombat teremtő hatalmának az emlékeként úgy mutat Istenre, mint a mennynek és a földnek Alkotójára. Ezért a szombat állandó bizonyosága létezésének és emlékeztetője nagyságának, bölcsességének és szeretetének. Ha a szombatot mindig szentül megtartották volna, akkor soha senki nem lett volna istentagadóvá vagy bálványimádóvá a földön. – *Pátriárkák és próféták*, 336. o.

November 13., péntek – További tanulmányozásra

Az én életem ma, „Légy bátor és erős” című fejezet.